

HÖGSTA DOMSTOLENS BESLUT

Mål nr

meddelat i Stockholm den 10 mars 2003

Ö 186-02

KLAGANDE

Ljusdals Kabel TV Aktiebolag, 556469-4486, Bjuråkersvägen 20,
827 31 LJUSDAL

Ombud: C. H.

MOTPART

Satsonic Aktiebolag, 556467-6046, Tjalmargatan 6, 831 45 ÖSTERSUND

Ombud: A. J.

SAKEN

Avvisande av talan

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Hovrätten för Nedre Norrland, beslut den 12 december 2001 i mål Ö 98-97

Hovrättens beslut

se Bilaga

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Med ändring av hovrättens beslut avslår Högsta domstolen Satsonic Aktiebolags

överklagande av tingsrättens beslut om avvisning och om skyldighet för Satsonic att ersätta Ljusdals Kabel TV Aktiebolag för rättegångskostnader.

Satsonic Aktiebolag skall utge ersättning till Ljusdals Kabel TV Aktiebolag för dess rättegångskostnader i Högsta domstolen med trettontusentvåhundra (13.200) kr, avseende ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för Högsta domstolens beslut till dess betalning sker.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

Ljusdals Kabel TV Aktiebolag (Kabelbolaget) har yrkat, i första hand, att Högsta domstolen med undanröjande av hovrättens beslut fastställer tingsrättens beslut. I andra hand har Kabelbolaget yrkat att Högsta domstolen ogillar käromålet. För det fall inget av dessa yrkanden skulle bifallas, har Kabelbolaget yrkat att Högsta domstolen med undanröjande av hovrättens beslut återförvisar målet till tingsrätten.

Satsonic Aktiebolag (Satsonic) har bestritt yrkandena.

Kabelbolaget har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader i Högsta domstolen.

SKÄL

Satsonic för i målet talan om skadestånd enligt lagen (1992:1528) om offentlig upphandling (LOU). I 7 kap. 8 § LOU i dess lydelse före den 1 januari 1998

föreskrevs att en sådan talan skulle väckas inom ett år från den dag då beslut om leverantör fattades och att rätten till skadestånd var förlorad, om talan inte väcktes i tid. Av handlingarna i målet framgår att Kabelbolagets styrelse den 13 juni 1995 fattade beslut om val av entreprenör för den installation som upphandlingen avsåg. Satsonic väckte talan om skadestånd mer än ett år senare, den 17 juni 1996, då således enligt ordalydelsen av den nyssnämnda bestämmelsen preskription hade inträtt.

En lagstiftning som i likhet med LOU till stor del bygger på ett EG-direktiv bör tolkas med beaktande av direktivets lydelse och syfte, och en sådan tolkning kan i vissa fall vara en förpliktelse för medlemsstaterna (se t.ex. EG-domstolens dom i mål C-334/92 Teodoro Wagner Miret mot Fondo de garantía salarial). Normalt bör därvid en lagbestämmelse ges samma innebörd oberoende av om den skall tillämpas i ett fall som omfattas av EG-rättsliga regler eller inte.

Frågan om en sådan direktivkonform tolkning av en lagbestämmelse aktualiseras emellertid bara om dess avfattning ger utrymme för olika tolkningar. Detta är inte fallet när det gäller preskriptionsregeln i 7 kap. 8 § LOU i dess i målet aktuella lydelse, eftersom denna inte tolkningsvis kan ges annan innebörd än att den dag då beslut om leverantör fattades bildar utgångspunkt för preskriptionstidens beräkning. I förevarande fall kan preskriptionsregeln inte stå i strid med EG-rätten redan med hänsyn till att den aktuella upphandlingen understiger det tröskelvärde som gäller för att EG-rätten skall vara tillämplig (se 3 kap. 1 § LOU och Rådets direktiv 89/440/EEG av den 18 juli 1989 om ändring av direktiv 71/305/EEG om samordning av förfarandena vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för bygg- och anläggningsarbeten). Frågan om det finns förutsättningar för att åsidosätta preskriptionsregeln på grund av EG-rättsliga direktivbestämmelser uppkommer följaktligen inte i målet.

För det fall att Satsonic haft rätt till skadestånd enligt LOU, har denna således gått förlorad på grund av preskription, och det är då inte erforderligt att ta ställning till frågan om skadeståndsbestämmelserna i LOU över huvud taget skulle ha kunnat tillämpas på upphandlingen.

Preskription av rätt till skadestånd är en omständighet som rör själva saken, och tingsrätten borde inte ha tagit upp frågan som ett spörsmål om rättegångshinder (se t.ex. NJA 1988 s. 580). Den ogillande dom, som i stället hade bort meddelas, skulle emellertid ha grundats på samma prövning som den som har legat till grund för tingsrättens avvisningsbeslut. Varken från saklig synpunkt eller i rättskraftshänseende finns det i den nu aktuella situationen någon skillnad mellan ett beslut varigenom käromålet avvisas på grund av preskription och en dom genom vilken det lämnas utan bifall av samma anledning. Det saknas därför skäl att återförvisa målet för ny prövning (jfr Högsta domstolens beslut den 29 januari 2003 i mål Ö 4380-01).

I avgörandet har deltagit: justitieråden Magnusson, Munck, Regner, Lundius och Lindeblad

Föredragande revisionssekreterare: Ihrfelt